

No cal parlar espanyol, o castellà, enlloc

written by Llorenç Prats | 15 de juny de 2024

Des del 1978 que tenim al davant la solució a l'entrellat sobre el nostre idioma. I si bé és cert que a futur només la independència en garantirà la **plena normalització**, ara mateix hi ha encara molt de recorregut.

El català com llengua oficial, a més de pròpia, dins el **nefast context bilingüe**, de Catalunya i també dels Països Catalans, no ens dona el dret a ser atesos en el nostre idioma, però, vet aquí, sí que obliga al fet que sigui entès per tothom. En cas contrari no podria ser oficial.

Per això, els catalans, en el nostre país, no podem renunciar a res ni a cap servei per raó de la llengua. Seria una causa clara de discriminació (per **raons ètniques**, ja que la llengua porta associada una identitat cultural). En qualsevol situació i servei, a Catalunya, podem i hem de mantenir l'ús del català si no volem ser discriminats. No podem tolerar que la nostra llibertat d'elecció, d'empresa, de moviments, de consum..., estigui restringida per raons lingüístiques.

Per tant, sempre, sempre, cal suposar que **el català sempre s'entén** per part de qualsevol interlocutor a Catalunya i si aquest diu el contrari, al servei, empresa o administració cal reclamar aquesta atenció en català en qualsevol cas, sense que ens trobem obligats a usar el castellà, o espanyol, o encara pitjor, a renunciar a un determinat servei, producte o relació. Això és així perquè **és obligatori entendre l'idioma català** en qualsevol situació a Catalunya, i als Països Catalans.

Mantenir el català en qualsevol ocasió i de forma permanent a Catalunya, tanmateix, no és una obligació. Només és una elecció. És un dret. Un dret emparat per les lleis espanyoles

que doten al català de llengua oficial. En aquest cas, per mitjà d'una llei orgànica com la de l'Estatut, i també per totes les lleis d'aplicació catalanes, així com pel mateix text constitucional. És un dret que podem **exercir amb plena naturalitat**. Això és la normalització.

I és que a Catalunya, àdhuc arreu de l'Estat, tampoc estem obligats a parlar en castellà o espanyol enlloc. La Constitució espanyola diu clarament que només és un dret, tot i que tenim l'obligació d'entendre el castellà, com a Catalunya existeix de forma contundent **l'obligació d'entendre també el català per a tothom i sense cap excepció**. Un matís que no s'inclou en el títol, tot sigui dit.

És inadmissible, per tant, que perdem oportunitats o renunciem a determinats serveis o atencions per raons lingüístiques a Catalunya. Hom explica que els serveis que no són en català s'han d'evitar com una manera de deixar palesa la **situació de minorització** del nostre idioma. Al meu entendre, aquesta renúncia o adaptació és una de les principals causes de la possible minorització del nostre idioma.

Si a un restaurant, hotel o on sigui no ens atenen en català no és cap problema si ens entenen quan usem únicament el català. I si diuen que no entenen català podem exigir que algú altre ens atengui o cal insistir perquè així sigui sense renunciar a la nostra opció inicial, i **en cap moment hem de deixar d'usar el nostre idioma**, el català.